

ג

בש"א 2362/00
בש"א 3/00
תבי"ע (ירושלים) מט/806-3

מוחמד ג'בריל ואח'

נגד

יסודות מושב שיתופי של פועלי אגודת ישראל להתיישבות חקלאית בע"מ

בבית הדין האזורי לעבודה בירושלים

[23.10.2000]

השופט הראשי יעקב נויגבורן
נציג ציבור מר טסטה
נציג ציבור מר כהן

עו"ד גבעון - בשם התובעים
עו"ד ברטלר - בשם הנתבעת

ה ח ל ט ה

בפני בית הדין בקשה לביטול פסק דין הדוחה את תביעתם של התובעים בשל אי-הפקדת ערובה להבטחת הוצאות וכן להאריך את המועד שנקבע להפקדת הערובה.

התובעים כולם תושבי יאטה, וכב' הרשמת שטיין הורתה לכל אחד מהתובעים להפקיד ערובה לתשלום הוצאות בגובה של 10% מסכום תביעתו, וזאת תוך 30 יום. על פי החלטה זו היה על התובעים להפקיד את הערובה עד לסוף חודש פברואר 2000.

על החלטה זו של כב' הרשמת הוגש ערעור לבית הדין אשר נדון בפני מותב בראשותו של כב' השפט אברהמי. בית הדין לא מצא כל בקשה להארכת מועד להפקדת הערובה עד למתן פסק דין בערעור, ולכן לא נתנה הארכת מועד כזו.

הדיון בערעור התנהל על פי סיכומים בכתב. בית הדין דחה את הערעור בפסק דין מיום 9.8.00, וקבע כי ניתנת לתובעים ארכה בת 30 יום "מהיום" להפקיד את הערובה.

משלא הופקדה הערובה עד ליום 27.9.00 נתן בית הדין פסק דין הדוחה את התביעה והמחייב את התובעים בתשלום הוצאות.

בקשת התובעים לביטול פסק הדין ולהארכת מועד הועברה לתגובת ב"כ הנתבעת אשר התנגד לכך בתגובה מנומקת.

לאחר שבית הדין שקל את נימוקים הבקשה, מחליט בית הדין כי אין מקום לקבלה, וכי יש להשאיר את פסק הדין של בית הדין על כנו. לדעת בית הדין יש לשים סוף להתדיינות זו, אשר נמשכה ונגררה מעל ל- 10 שנים באשמת התובעים וכתוצאה ממחדלי התובעים ו/או באי כוחם. אין בית הדין סבור כי יהיה זה צודק, בנסיבות שנוצרו בתיק זה, להושיט לתובעים סעד מן הצדק ולאפשר להם להמשיך להתדיין, כאשר פרוטוקול הדיון מגלה רצף של התעלמויות מהוראות בית

הדין ומצווים שניתנו. חלק מאלו פורטו בתגובת הנתבעת.

בחומר שבתיק עב הכרס (ויש להדגיש כי לאחר 10 שנים ויותר טרם הוחל בשמיעת הוכחות, וזאת באשמת התובעים עצמם) מוצא בית הדין פעם אחר פעם שבית הדין התחשב בתובעים כך שלא מחק את התביעה אלא נתן הזדמנות למלא אחר הוראות בית הדין, או שבית הדין העניק לתובעים "הזדמנות נוספת ואחרונה" (סע' 8 להחלטת בית הדין מיום 16.11.94) למלא אחר הוראות בית הדין.

נראה לנו בנסיבות אלו כי התובעת הגדישו את הסאה, ואין לתת הזדמנות נוספת למשוך את הזמן. אין כל ראייה בתיק כי התובעים היו מוכנים, במועד שהורתה כב' הרשמת, להפקיד את הערובה.

יתר על כן, קבע בית הדין, בפסק דינו מיום 9.8.00 כי את הערובה יש להפקיד תוך 30 יום מיום מתן ההחלטה ולא מיום המצאתה. אין בפני בית הדין כל ראייה לגבי הרישום ביומן ב"כ התובעים בימים הסמוכים ל- 8 בספטמבר 2000, והאם נרשם ביומן אז ענין הפקדת הערובה.

בנוסף, הטענות שנטענו בבקשה ובתצהיר מטעם התובעים הם כוללניים ביותר, ולא נתמכו על ידי תצהיר של המזכירה. לצערנו, חוזרות טענות אלו ועולות במספר רב של תיקים בהם מייצג ב"כ התובעים מתדיינים בבית דין זה, ועל כן יש להתייחס לטענה זו בחשדנות רבה.

מכל האמור, בית הדין סבור כי אין מקום לבטל את פסק הדין ולהאריך את המועד להפקדת הערובה. משכך, בית הדין דוחה את הבקשה.

התובעים ישלמו לנתבעת הוצאות בקשה זו בסך של 1000 ש"ח בצירוף מע"מ כחוק.

בהעדר הצדדים, היום כ"ד בתשרי התשס"א, 23 באוקטובר 2000.